

LBV 1806-20

Un relat de: [Leela](#)

Era molt de nit. Estava allà, assegut als peus del llit, amb els seus ulls de xocolata ben oberts preguntant-se per què el Sol, si bé era una estrella, no brillava al costat de les altres. La mare va sentir els seus pensaments. Quan ell va néixer, ella va desenvolupar un setè sentit: podia notar, encara que estigués molt lluny, quan es movia, quan tossia, quan respirava desacompassadament. A mida que ell s'havia fet més gran, el superpoder de la seva mare també havia crescut i, ara, tan sols amb una mirada sabia perfectament què era el que el preocupava. Llavors, sempre apareixia al seu costat. Com per art de màgia.

En veure-la entrar, amb els cabells esbullats i les sabatilles del revés es va ficar ràpidament sota els llençols i li va dir que volia aigua. Es va quedar amb ell una estona, acaronent-li els cabells. I ell es va adormir, notant com el seu amorós alè, esquitxat per les paraules d'un conte, li escalfava el clatell.

Els dinosaures feia molt temps que s'havien extingit a la Terra. Però el preferit del nen dels ulls de xocolata, el Triceratops, vagarejava pels boscos de falgueres gegants d'una de les estrelles més brillants coneguda com LBV 1806-20. No es sentia especialment trist. Era més aviat solitari i quan tenia ganes de companyia, anava fins la muntanya més alta i mirava el cel. Des d'allà podia rebre clarament els senyals que els nens emetien des de la Terra. Li arribaven els somnis, les pors, els desitjos i les preguntes de tots els nens del món. Fins i tot també els dels nens que encara no havien nascut i els dels que vivien a països que encara no s'havien descobert.

Aquella nit també ho va fer. Se'n va anar a la muntanya i es va deixar caure sobre un coixí de fulles. Va tancar els ulls per poder rebre millor els senyals i va fer una gran inspiració. Llavors varen començar a ploure estrelles. Unes ho feien molt ràpid, més que alguns dels superherois que passaven pel costat i es quedaven astorats. D'altres eren més gansoneres, com si volguessin imitar les argumentacions que els nens feien a l'hora d'anar-se'n a dormir. Però totes i cadascuna, tenien la seva funció: fer arribar els missatges al Triceratops. A ell, mentre tant, li agradava mirar com amb les seves comunicacions es comunicaven entre elles. Semblava que es piquessin l'ullet, coneixedores dels secrets més importants de l'univers.

De sobte, el Triceratops es va posar a plorar amb un gran compungiment. Els seus sanglots feien vibrar els anells dels planetes. Les falgueres del voltant, il·lusionades per la pluja torrencial de llàgrimes que les sobrevenia, van començar a escampar espores a tort i dret. I les pedres de la muntanya s'aferraven espantades al terra pensant que es tractava d'un terratrèmol. Ningú entenia res de res. Només el Triceratops, que havia rebut un missatge del nen dels ulls de xocolata, podia comprendre com es sentia en aquells moments.

Un cop s'havia quedat a gust de tant plorar, va parar en sec. Es va eixugar les llàgrimes amb una pota i va començar a pensar. Com podia resoldre aquell gran problema? Va mirar al cel i va comprendre que necessitava l'ajuda de les estrelles. Allà, assegut a dalt de la muntanya, va començar a fer-los senyals movent les seves grosses banyes. Les estrelles ho van entendre tot i es van desplaçar esbojarrades per tot l'univers. Per fi, una d'elles va emetre un senyal molt fort. Havia trobat al Sol amagat rere una galàxia. La resta d'estrelles van fer una rotllana per posar-se en conjunció. L'havien de convèncer.

El Sol no volia escoltar ningú. S'havia enfadat molt. La Lluna, que era un belluguet, sempre es posava pel mig quan intentava il·luminar la Terra. I ell, rabiüt, li havia donat una empenta. Ara, que feia estona que estava allà sol, sabia que s'havia comportat molt durament amb la Lluna, i es sentia trist perquè no sabia com tornar a apropar-se a ella. Les estrelles, divertides, van trobar la solució. Primer, van enviar un senyal al Triceratops, el qual va aixecar-se del seu coixí de fulles i va endinsar-se cap al bosc. En va sortir amb un ram de cuques de llum. El Sol va anar a buscar la Lluna i li va donar el ram de cuques de regal. I van acordar que, a partir de llavors, parlarien dels seus sentiments enlloc de fer-se la punyeta.

I aquella nit, i només per una nit, en el planeta que tots anomenaven Terra i que era la llar del nen dels ulls de xocolata i de molts altres, nascuts i per néixer, va brillar el Sol al costat de la Lluna i de la resta d'estrelles. Tal com havia de ser.